

POSTANOWIENIE

13 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki (przewodniczący)

SSN Ewa Stefańska

SSN Adam Doliwa (sprawozdawca)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 13 marca 2024 r. w Warszawie
skargi kasacyjnej W. K.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Łomży

z 29 stycznia 2021 r., I Ca 376/20,

w sprawie z wniosku B. K.

z udziałem W. K.

o podział majątku wspólnego,

**1. uchyla zaskarżone postanowienie w punktach I. i III.
i oddala apelację wnioskodawczyni w części w jakiej nie została
ona oddalona w pkt II. tego postanowienia;**

**2. zasądza od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika 2700 zł
(dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania apelacyjnego oraz 3700 zł (trzy tysiące siedemset
złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

Adam Doliwa

Mariusz Załucki

Ewa Stefańska

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 14 września 2020 r. Sąd Rejonowy w Zambrowie ustalił,
że w skład majątku wspólnego wnioskodawczyni B. K. i uczestnika postępowania

W. K. wchodzi ruchomości stanowiące maszyny rolnicze, których łączna wartość wynosi 100 000 złotych (pkt 1). Sąd dokonał podziału majątku wspólnego w ten sposób, że przyznał go w całości uczestnikowi postępowania W. K. (pkt 2) i tytułem spłaty zasądził od niego na rzecz wnioskodawczynie 50 000 złotych, płatną w dwóch ratach po 25 000 złotych, przy czym pierwsza rata miała być płatna w terminie 3 miesięcy od daty uprawomocnienia się postanowienia, zaś druga w terminie 6 miesięcy od daty uprawomocnienia się postanowienia - wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od wyżej wskazanych terminów do dnia zapłaty (pkt 3). Sąd oddalił żądanie wnioskodawczynie z tytułu rozliczenia nakładów poczynionych z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika postępowania (pkt 4).

W uzasadnieniu rozstrzygnięcia Sąd pierwszej instancji wskazał, że wnioskodawczynie B. K. i uczestnik postępowania W. K. zawarli związek małżeński 5 czerwca 1993 r. Małżeństwo zostało rozwiązane przez rozwód wyrokiem Sądu Okręgowego w Łomży z 22 maja 2018 r.

Małżonkowie umową z 11 grudnia 2017 r. ustanowili rozdzielność majątkową małżeńską. Wnioskodawczynie i uczestnik postępowania jako bezsporne w sprawie uznali, że w skład ich majątku wspólnego wchodzi ruchomości w postaci maszyn rolniczych.

W sprawie przedmiotem sporu było ustalenie, czy nieruchomości przekazane w drodze umowy z dnia 8 marca 2007 r. przez rodziców uczestnika postępowania na jego rzecz weszły w skład majątku wspólnego byłych małżonków, czy też do majątku osobistego uczestnika.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że rodzice uczestnika H. K. oraz H. K.1 jako małżonkowie zawarli 8 marca 2007 r. umowę darowizny ze swoimi dwoma synami tj. B. K. oraz W. K.. Umowa ta została sporządzona w formie aktu notarialnego. Na podstawie tej umowy rodzice uczestnika postępowania darowali uczestnikowi W. K. własność nieruchomości o łącznej powierzchni 19,0153 ha położonych we wsiach C. C.1, C. M. i S. oraz udział 1/2 we własności nieruchomości o powierzchni 497 m² położonej w miejscowości S..

Zdaniem Sądu Rejonowego w sprawie nie zachodziły żadne wątpliwości co do tego, że zawarta umowa pomiędzy uczestnikiem a jego rodzicami stanowi

umowę darowizny z poleceniem (art. 893 k.c.). Sąd wskazał przy tym, że darowizna zawierająca polecenie, określona jako darowizna obciążliwa, nie może być uznawana za umowę odpłatną ani wzajemną, a obowiązek oznaczonego zachowania nałożony przez darczyńcę na obdarowanego ma jedynie charakter uboczny. Sąd pierwszej instancji stwierdził, że wymienione w umowie nieruchomości przekazane uczestnikowi postępowania w formie darowizny, weszły do jego majątku osobistego. Z kolei w skład majątku wspólnego byłych małżonków wchodziły wyłącznie ruchomości, które zostały nabyte w trakcie trwania ustawowej wspólności majątkowej małżeńskiej przez wnioskodawczynię oraz uczestnika postępowania (art. 31 § 1 k.r.o.).

Postanowieniem z 29 stycznia 2021 r. Sąd Okręgowy w Łomży zmienił zaskarżone postanowienie w punktach 1,3 i 6 w ten sposób, że:

1. w punkcie 1 ustalił, że w skład majątku wspólnego B. K. i W. K. wchodziły nieruchomości położone we wsi C., C.1 oraz udział 1/2 we własności nieruchomości położonej we wsi S. - wszystkie o łącznej wartości 400 000 (czterysta tysięcy) złotych. Sąd ustalił też, że w skład majątku wspólnego wchodziły ruchomości: ciągnik rolniczy marki U. rok produkcji 1989, ciągnik rolniczy marki Z. rok produkcji 1995, kombajn zbożowy, owijarka, prasa belująca, agregat uprawowy, agregat prądotwórczy, opryskiwacz, rozsiewacz nawozowy, kosiarka rotacyjna, pług większy - o łącznej wartości 100 000 zł (sto tysięcy złotych);

2. w punkcie 3 kwotę 50 000 zł (pięćdziesiąt tysięcy złotych) zastąpił kwotą 250 000 zł (dwieście pięćdziesiąt tysięcy złotych) płatną w 3 ratach: pierwsza w kwocie 50 000 zł (pięćdziesiąt tysięcy złotych) w terminie 6 miesięcy od uprawomocnienia się postanowienia, druga w kwocie 100 000 zł (sto tysięcy złotych) płatna w terminie 12 miesięcy od daty płatności pierwszej raty i trzecia w kwocie 100 000 zł (sto tysięcy złotych) płatna w terminie 24 miesięcy od daty płatności pierwszej raty, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności którejkolwiek z rat od dnia następnego po upływie daty terminu płatności raty do dnia jej zapłaty;

3. punktowi 6 nadał treść: „zasądzić od W. K. na rzecz B. K. kwotę 1000 złotych tytułem zwrotu opłaty od wniosku oraz ustalić, że zainteresowani we własnym zakresie ponoszą koszty zastępstwa adwokackiego” (pkt I); w pozostałym zakresie oddalił apelację (pkt II) oraz zasądził od W. K. na rzecz B. K. kwotę 2700 złotych tytułem kosztów instancji odwoławczej (pkt III).

Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska i ustaleń dokonanych przez Sąd pierwszej instancji odnośnie tego, że majątek stron w postaci gospodarstwa rolnego nie należy do majątku wspólnego byłych małżonków i że jedynym składnikiem tego wspólnego majątku są ruchomości.

Sąd drugiej instancji stwierdził, że Sąd Rejonowy niezasadnie przyjął, że przedmiotowa umowa była w istocie umową darowizny z poleceniem. Jak wynika z aktu notarialnego z 8 marca 2007 r. przekazanie gospodarstwa nastąpiło w trybie ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2024 r., poz. 90) i w umowie tej uczestnik postępowania ustanowił na rzecz poprzedników (zbywców nieruchomości) osobistą dożywotnią służebność mieszkania a także zobowiązał się dostarczać rodzicom rocznie jednego tucznika o wadze 120 kg, osiem kwintali ziemniaków, warzyw oraz dziennie jeden litr mleka, a ponadto zobowiązał się zapewnić rodzicom pielęgnację w chorobie i na ich życzenie zawieźć ich do lekarza i kościoła własnym transportem i na własny koszt.

Zdaniem Sądu Okręgowego umowa zawarta przez uczestnika ze swoimi rodzicami jest umową przekazania gospodarstwa rolnego następcy w rozumieniu przepisów ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników, co wynika jednoznacznie z jej treści. Stawający do tego aktu rodzice uczestnika wyraźnie oświadczyli, że darują synowi W. K. własność opisanych w tym akcie nieruchomości wraz z inwentarzem żywym, z wyłączeniem jednej krowy, oraz inwentarz martwy - w celu zaprzestania prowadzenia działalności rolniczej. Dodatkowo w § 8 umowy zostali oni pouczeni przez notariusza o obowiązku zgłoszenia się w terminie 14 dni od dnia sporządzenia umowy do KRUS-u, zgodnie z art. 37 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników. Umowa ta zawierała elementy, które dotyczą dożywocia w zakresie służebności osobistej mieszkania, jak również konkretnych, ściśle

określonych świadczeń, do których zobowiązał się uczestnik postępowania, zawierając przy tym oświadczenie H. i H.1 małżonków K., że „darują synowi W. K.” opisane gospodarstwo rolne, co w żaden sposób nie skutkuje uznaniem, że była to darowizna z poleceniem, dokonana wyłącznie na rzecz uczestnika postępowania i skutkująca wejściem przedmiotów umowy do jego majątku osobistego.

W przedmiotowej sprawie uczestnik złożył w akcie notarialnym oświadczenie, że pozostaje w związku małżeńskim, a jednocześnie nie złożył oświadczenia, że przyjmuje tę darowiznę od swoich rodziców do majątku osobistego. Jego rodzice nie złożyli również oświadczenia, że darują gospodarstwo rolne synowi W. K. do jego majątku osobistego. Sąd drugiej instancji uznał, że gospodarstwo rolne nie mogło być traktowane jako objęte wyłączeniem przewidzianym w art. 33 k.r.o., a zatem wchodziło w skład majątku wspólnego małżonków pozostających w ustroju wspólności majątkowej, zgodnie z regułą nabywania praw do tego majątku określoną w art. 31 § 1 k.r.o.

Od postanowienia Sądu Okręgowego w Łomży skargę kasacyjną wywiódł uczestnik W. K., zaskarżając je w części, tj. w pkt I i III.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono naruszenie prawa materialnego: art. 84 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników w zw. z art. 65 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 31 § 1 k.r.o. oraz art. 888 § 1, art. 893 w zw. z art. 65 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 33 pkt 2 k.r.o.

W związku z tymi zarzutami, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w części, tj. w pkt I i III oraz orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie apelacji wnioskodawczyni i zasądzenie od wnioskodawczyni na jego rzecz kosztów postępowania odwoławczego. Natomiast w przypadku uznania, że podstawa naruszenia prawa materialnego nie jest oczywiście uzasadniona skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w części, tj. w pkt I i III oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w tej części Sądowi Okręgowemu w Łomży. Skarżący wniósł również o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną wnioskodawczyni wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna zasługiwała na uwzględnienie.

Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadza się do rozstrzygnięcia charakteru prawnego umowy z 8 marca 2007 r. przez przesądzenie, czy była to umowa darowizny, czy umowa z następcą zawarta w trybie art. 84 i n. ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników. W konsekwencji powyższego będzie możliwe ustalenie, czy nieruchomości przekazane przedmiotową umową weszły w skład majątku wspólnego byłych małżonków, czy też wyłącznie do majątku osobistego uczestnika.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że ustawa z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników przyjmuje jako zasadę, że przesłanką wypłaty rolnikowi należnej renty lub emerytury jest zaprzestanie prowadzenia działalności rolniczej, co wiąże się z wyzbyciem się przez niego własności oraz posiadania gospodarstwa rolnego. Przeniesienie własności gospodarstwa może nastąpić na podstawie umów uregulowanych w Kodeksie cywilnym m.in. darowizny, dożywocia, albo na podstawie odrębnego typu umowy nazwanej, przewidzianej w art. 84 i 85 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników jako umowa z następcą, połączona z umową w celu wykonania umowy z następcą (umowa przeniesienia własności gospodarstwa rolnego na następcę). Strony dokonują wyboru rodzaju czynności prawnej prowadzącej do wyzbycia się gospodarstwa rolnego. W przypadku, gdy strony zdecydują się na jedną z umów przeniesienia własności gospodarstwa określonych w Kodeksie cywilnym, to wówczas wyłączona jest możliwość zakwalifikowania takiej umowy jako umowy z rolnikiem – następcą (zob. wyroki SN: z 24 czerwca 2016 r., II CSK 636/15 oraz z 20 listopada 2013 r., I CSK 218/13).

W tym kontekście zasadne jest odwołanie się do uchwały Sądu Najwyższego z 21 czerwca 2023 r., III CZP 106/22, zgodnie z którą umowa przekazania gospodarstwa zawarta w trybie w art. 84 i n. ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników stanowiła integralny składnik systemu emerytalnego i rentowego rolników. Podstawowym celem jej zawarcia było uzyskanie świadczeń z ubezpieczenia społecznego, z czym wiązała się wzajemna zależność umowy i decyzji

w przedmiocie tych świadczeń, polegająca na tym, że utrata mocy jednej pociąga za sobą utratę mocy drugiej z tych czynności. Z kolei umowa darowizny jest umową o przeniesienie praw majątkowych, w której świadczenie darczyńcy dokonywane jest pod tytułem darmym (*negotia lucrativa*), a zatem nie łączy się z żadnym ekwiwalentnym świadczeniem ze strony osoby obdarowanej. Umowa darowizny charakteryzuje się nieodpłatnością świadczenia, jednak nie jest dopuszczalne uznanie, że każda czynność nieodpłatna jest darowizną.

Sąd Najwyższy wskazał, że powiązanie czynności rolnika (następcy) i państwa jako świadczeniodawcy w ramach systemu ubezpieczenia społecznego skutkuje tym, że umowa przekazania gospodarstwa następcy nie znajduje się w zakresie definicji umowy darowizny. Wprawdzie wspólną cechą umowy przekazania gospodarstwa rolnego i umowy darowizny jest nieodpłatność, jednakże nie jest to dominująca cecha umowy przekazania gospodarstwa rolnego. Zwrócić należy uwagę na istotną różnicę występującą między umową darowizny a umową przekazania gospodarstwa rolnego, jaką w przypadku umowy darowizny jest wola darczyńcy bezpłatnego przysporzenia obdarowanemu kosztem swojego majątku określonej korzyści majątkowej, zaś w przypadku umowy nieodpłatnego przekazania gospodarstwa rolnego następcy jest to cel socjalny, jakim jest zabezpieczenie rolnika przez przyznanie mu emerytury lub renty inwalidzkiej oraz prawa korzystania z nieruchomości, lokalu mieszkalnego i pomieszczeń gospodarskich, a także jest to cel gospodarczy, jakim jest przekazanie dalszego prowadzenia gospodarstwa osobie zdolnej do stosowania właściwych metod gospodarowania i osiągania należytych efektów produkcyjnych (zob. uchwałę SN z 16 lipca 1980 r., III CZP 44/80, OSNC 1981, nr 2-3, poz. 24). W związku z powyższym należy zaznaczyć, że dla oceny charakteru prawnego umowy darowizny bez znaczenia pozostaje zindywidualizowany motyw dokonanego nieodpłatnie przysporzenia. Zatem ta istotna cecha umowy darowizny nie odnosi się do umowy przekazania gospodarstwa rolnego.

Warto zauważyć, że stosownie do art. 31 § 1 k.r.o. majątek wspólny obejmuje przedmioty nabyte w czasie pozostawania małżonków we wspólności majątkowej bez względu na to, czy nabywcami byli oboje, czy jedno z nich. W orzecznictwie wskazuje się, że ustrój ustawowej wspólności majątkowej

małżonków postrzegany jest jako służący ochronie interesu rodziny, ponieważ sprzyja ustabilizowaniu jej bazy materialnej. W tym zakresie Sąd Najwyższy w wyroku z 17 maja 1985 r., III CRN 119/85, stwierdził, że w systemie obowiązującego prawa rodzinnego, przyjmującego jako zasadę reżim ustawowej wspólności majątkowej, można skonstruować domniemanie, w świetle którego określone rzeczy w transakcji dokonywanej przez jednego tylko z małżonków zostały nabyte z majątku dorobkowego w interesie (na rzecz) ustawowej majątkowej wspólności małżeńskiej. Tym samym wszystkie przedmioty nabyte w okresie małżeństwa pozostającego w ustroju wspólności ustawowej co do zasady wchodziły do majątku wspólnego niezależnie od ich charakteru i sposobu nabycia, a zatem niezależnie od tego, czy oboje lub jeden tylko małżonek je nabył oraz czy nabycie nastąpiło na nazwisko obojga małżonków lub tylko jednego z nich (zob. uchwałę SN z 7 marca 1969 r., III CZP 10/69, OSNCP 1970, nr 4, poz. 53).

Zasadą jest wejście przedmiotów w skład majątku wspólnego w małżeństwie, w którym obowiązuje ustrój wspólności ustawowej. Z kolei przynależność nabytych składników majątkowych do majątków osobistych małżonków ma charakter wyjątkowy. Jednocześnie o przynależności nabytego przedmiotu majątkowego do majątku wspólnego decyduje czas, w którym nabycie nastąpiło. Wyjątek uregulowany w art. 33 k.r.o., określa, które składniki majątku wchodziły do majątku osobistego każdego z małżonków. Jednak zaliczenie takiego przedmiotu do majątku osobistego wymaga spełnienia dodatkowej przesłanki, a więc wykazania, że nabycie nastąpiło w okolicznościach szczególnych (art. 33 k.r.o.). Zatem nie należą do majątku wspólnego przedmioty majątkowe, które każdy z małżonków nabył przed powstaniem wspólności (art. 33 pkt 1 k.r.o.) albo nabył je wprowadzając w czasie pozostawania we wspólności, lecz ze źródeł szczególnych (art. 33 pkt 2-10 k.r.o.) i nie są to przedmioty zwykłego urządzenia domowego nabyte przez dziedziczenie, zapis lub darowiznę, służące do użytku obojga małżonków (art. 34 k.r.o.). Tym samym przynależność nabytych przedmiotów do majątku osobistego małżonka sprowadza się do wyczerpująco wymienionych przypadków.

Z powyższego wynika, że należy odwołać się do art. 33 pkt 2 k.r.o., zgodnie z którym do majątku osobistego każdego z małżonków należą przedmioty

majątkowe nabyte m.in. przez darowiznę, chyba że darczyńca inaczej postanowił. W odniesieniu do umowy z 8 marca 2007 r. przesądzające o tym, że była to umowa darowizny a nie umowa z następcą, były jej istotne cechy prawne, przez co jej przedmiot wszedł do majątku osobistego uczestnika.

Należy powtórzyć, że wspólną cechą darowizny i umowy przekazania gospodarstwa rolnego jest nieodpłatność, lecz nie jest to dominująca cecha umowy przekazania gospodarstwa rolnego. Istota darowizny wynika z woli darczyńcy bezpłatnego przysporzenia obdarowanemu kosztem swojego majątku określonej korzyści majątkowej, zaś w przypadku umowy nieodpłatnego przekazania gospodarstwa rolnego następcy istota ta wynika z jej celu socjalnego, jakim jest zabezpieczenie rolnika przez przyznanie mu emerytury lub renty inwalidzkiej oraz prawa korzystania z nieruchomości, lokalu mieszkalnego i pomieszczeń gospodarskich, a także z celu gospodarczego, jakim jest przekazanie dalszego prowadzenia gospodarstwa osobie zdolnej do stosowania właściwych metod gospodarowania i osiągania należytych efektów produkcyjnych

Podkreślić należy, że w odróżnieniu od darowizny, która jest jedną czynnością prawną (umową) o podwójnym skutku prawnym (zobowiązującym i jednocześnie rozporządzającym), umowa z następcą uregulowana w rozdz. 7 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników co do zasady składa się z dwóch czynności prawnych - umowy z następcą i umowy w celu wykonania umowy z następcą (przenoszącej własność gospodarstwa rolnego na następcę). W związku z tym w ustawie o ubezpieczeniu społecznym rolników odrębnie uregulowano wymóg formy w odniesieniu do tych dwóch umów (zob. art. 85), odrębnie uregulowano także rozwiązanie tych umów przez sąd (zob. art. 87 i art. 89) oraz skutki śmierci rolnika po zawarciu umowy z następcą a przed zawarciem umowy w celu wykonania umowy z następcą (zob. art. 90).

Sąd Okręgowy nieprawidłowo przyjął, że z treści przedmiotowej umowy jednoznacznie wynika, że umowa, którą zawarł uczestnik ze swoimi rodzicami, jest umową przekazania gospodarstwa rolnego w trybie przepisów ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników. Powyższej oceny nie potwierdza przyjęta przez strony nazwa tych umów i forma, w jakiej zostały zawarte, jak również ich

treść, wyrażająca wolę bezpłatnego świadczenia na rzecz obdarowanego kosztem majątku darczyńców. Należy mieć na względzie, że sformułowanie zawarte w treści umowy, że umowa uczestnika ze swoimi rodzicami jest umową przekazania gospodarstwa rolnego w trybie przepisów ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników nie może przesądzać o kwalifikowaniu umowy jako zawartej z rolnikiem - następcą. W orzecznictwie podkreśla się, że ogólnikowe powołanie się w umowie - której tytuł, forma i treść oświadczeń woli stron wskazują jednoznacznie, że jest to umowa darowizny - na przepisy ustawy z o ubezpieczeniu społecznym rolników nie oznacza, że jest to umowa z następcą przewidziana w tej regulacji ustawowej. Zawarcie takiej wzmianki jest zrozumiałe, gdyż wskazuje ona na motyw umowy, którym jest zaprzestanie działalności rolniczej (art. 28 ust. 4 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników) oraz na podstawę skorzystania ze stałej opłaty za sporządzenie aktu notarialnego (art. 57 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników). Natomiast w sytuacji, gdy rolnik zdecydował się przenieść nieruchomość rolną na następcę na podstawie i zasadach określonych w Kodeksie cywilnym, zawierając z następcą umowę darowizny, to wówczas wskazany w umowie cel należy uznać jedynie za motyw jej zawarcia, jednakże nie może on przesądzać o kwalifikowaniu umowy jako umowy z następcą zawartej na podstawie art. 85 i nast. ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników (zob. wyroki SN: z 4 lutego 1997 r., III CKN 26/96; z 25 marca 1997 r., III CKN 39/96; z 24 czerwca 2016 r., II CSK 636/15).

W świetle powyższego należy stwierdzić, że skoro nabycie przedmiotowych nieruchomości przez uczestnika postępowania nastąpiło na podstawie umowy darowizny, to wobec braku odmiennych postanowień (dokonanych przez darczyńców) nie weszły one w skład majątku wspólnego wnioskodawczyni i uczestnika. Przedmiot darowizny trafił wyłącznie do majątku osobistego uczestnika (art. 33 pkt 2 k.r.o.). W związku z tym, wskazany w skardze kasacyjnej zarzut naruszenia art. 84 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników w zw. z art. 65 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 31 § 1 k.r.o. oraz art. 888 § 1, art. 893 k.c. w zw. z art. 65 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 33 pkt 2 k.r.o. zasługiwał na uwzględnienie.

Z tych względów, na podstawie art. 398¹⁶ k.p.c. Sąd Najwyższy uchylił zaskarżone postanowienie w punktach I i III, oddalając przy tym apelację

wnioskodawczyni w części, w jakiej nie została ona oddalona w punkcie II tego postanowienia (pkt 1). Z uwagi na wynik sprawy o kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 4 ust. 1 pkt 8 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, jak również orzeczono o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 4 ust. 1 pkt 8 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (pkt 2), w tym orzeczono o zwrocie opłaty od skargi kasacyjnej na podstawie art. 79 ust. 1 pkt 1 lit. e ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Adam Doliwa Mariusz Załucki Ewa Stefańska

[SOP]

[ms]